

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 21, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1595 02-10-2026

Pandhouder is – na faillissement – niet bevoegd een schikking te treffen
ING treft als pandhouder van een vordering een schikking met de debiteur, waarbij zij de vordering gedeeltelijk kwijtscheldt. De Hoge Raad oordeelt dat de wettelijke inningsbevoegdheid van de pandhouder geen bevoegdheid tot kwijtschelding omvat. Partijen kunnen een andersluidend beding wel overeenkomen, maar dit heeft geen goederenrechtelijke werking en houdt dus geen stand in faillissement.

Rechtbank

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:27211 16-09-2026

Turboliquidatie dag voor zitting, toch faillietverklaring
Een vennootschap is een dag voor de faillissementszitting geturboliquideerd. De rechtbank oordeelt dat onvoldoende duidelijk is geworden hoe het vermogen van de vennootschap is vereffend en spreekt toch het faillissement uit.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:6605 16-09-2026

Curator is wel q.q. maar niet pro se aansprakelijk in verband met onrechtmatig beslag
De vordering waarvoor aanvullend beslag is gelegd door de curator, is afgewezen. De curator heeft daarom q.q. onrechtmatig gehandeld, maar heeft niet de Maclou-norm geschonden en is dus niet pro se aansprakelijk. De schadevergoedingsvordering wordt (ook q.q.) afgewezen, omdat het causale verband tussen de gestelde schade en het onrechtmatige beslag onvoldoende duidelijk is gemaakt.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:12654 15-09-2026

Geen faillissementstoestand na stellen bankgarantie
In het midden kan blijven of summierlijk blijkt van het vorderingsrecht van de aanvrager. De vordering van de aanvrager is weliswaar vastgesteld door de rechtbank, maar tegen het vonnis van de rechtbank is hoger beroep ingesteld. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af omdat niet summierlijk is gebleken dat de schuldenaar in de faillissementstoestand verkeert. Niet is gebleken dat de vorderingen van de aanvrager en medeschuldeiser niet kunnen worden voldaan. Ook heeft de schuldenaar inmiddels een bankgarantie gesteld.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:27712 11-09-2026

Afwijzing verzoeken: pluraliteit volgt niet uit jaarrekening over 2024 en rechtbank benoemt geen deskundige
De rechtbank wijst een faillissementsverzoek af, omdat wordt betwist dat er meer schuldeisers zijn en de kortlopende schulden uit de jaarrekening over 2024 onvoldoende is voor het aannemen van pluraliteit. De rechtbank benoemt ook geen deskundige op grond van artikel 371 lid 4 Fw, omdat dit naar het oordeel van de rechtbank niet mogelijk is buiten een verzoek om aanwijzing van een herstructureringsdeskundige ex artikel 371 lid 1 Fw.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:9652 09-09-2026

Middellijk bestuurder persoonlijk aansprakelijk voor onttrekking zonder rechtsgrond via rekening-courant
DGA is als middellijk bestuurder persoonlijk aansprakelijk jegens de curator, omdat hij B.V. 5 zonder rechtsgrond € 205.324,21 aan de failliete vennootschap liet onttrekken via verrekening in rekening-courant.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:8751 09-09-2026

Hoe ver reiken de rechten van een pandhouder op vermogensbestanddelen van een failliet, vóór en na de faillissementsdatum?
Een doorstarter koopt verpande activa uit een faillissementsboedel en gaat zelf failliet. De curator stelt dat de gesepareerde opbrengst en de betalingen aan de pandhouder vóór faillissement in de boedel vallen. Ook houdt zij de bestuurder aansprakelijk en roept zij de pauliana in.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:9298 08-09-2026

ING is niet gehouden om aflossing tijdens WHOA-afkoelingsperiode terug te draaien
ING is niet gehouden om aflossing op lening die ten laste van rekening-courantkrediet is geboekt tijdens WHOA-afkoelingsperiode terug te draaien. De boeking kwalificeert voorshands niet als verhaal in de zin van artikel 376 lid 2 onder a Fw. Van ING kan niet

worden verlangd dat zij de ondernemingen doorfinanciert.

Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:4089 28-08-2026

Akkoord in surseance vastgesteld als ware het aangenomen
De rechter-commissaris stelt een akkoord op grond van artikel 268a Fw vast als ware het aangenomen. Hoewel de tegenstemmende schuldeisers het overgrote deel van de schuldenlast vertegenwoordigen, hebben zij gelet op hun verwachte uitkering bij vereffening in redelijkheid niet tot weigering van het akkoord kunnen komen.

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:ROBR:2026:6120 04-03-2026

Erfpachtcanon als bestaande of toekomstige vordering: uiteenlopende visies van pandhouder en curatoren
Als de erfpachtvorderingen kwalificeren als (voorwaardelijk) bestaande vorderingen, dan valt de erfpachtcanon over 2024 onder het pandrecht van pandhouder. Als de erfpachtvorderingen kwalificeren als toekomstige vorderingen, dan blokkeert het faillissement van pandgever de voltooiing van het pandrecht en valt de erfpachtcanon over het jaar 2024 in de boedel. De curatoren en pandhouder verschillen van mening hierover. De rechtbank concludeert dat er geen eenduidig antwoord kan worden gegeven.

Centrale Raad van Beroep

Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2026:1218 16-09-2026

Bedrijfstakpensioenfondsen kan geen beroep doen op loongarantieregeling
Een bedrijfstakpensioenfonds is geen belanghebbende bij een aanvraag op grond van de loongarantieregeling. Het UWV heeft de aanvraag daarom terecht afgewezen.

RECHTSPRAAK

ING is niet gehouden om aflossing tijdens WHOA-afkoelingsperiode terug te draaien

ING is niet gehouden om aflossing op lening die ten laste van rekening-courantkrediet is geboekt tijdens WHOA-afkoelingsperiode terug te draaien. De boeking kwalificeert voorshands niet als verhaal in de zin van artikel 376 lid 2 onder a Fw. Van ING kan niet worden verlangd dat zij de ondernemingen doorfinanciert.

Zes vennootschappen in de mode-industrie hebben met ING Bank N.V. ('ING') een kredietovereenkomst gesloten, bestaande uit een Term Loan, een rekening-courantfaciliteit ('RC-faciliteit') en een bankgarantiefaciliteit.

Op 31 augustus 2026 deponeren de vennootschappen startverklaringen als bedoeld in artikel 370 lid 3 Fw en verzoeken zij om een afkoelingsperiode op grond van artikel 376 Fw. Het verzoekschrift hebben de vennootschappen op diezelfde dag aan ING verzonden. Zij willen daarmee onder meer voorkomen dat ING een op 1 september 2026 verschuldigde aflossing op de Term Loan incasseert.

Op 1 september om 17.56 uur boekt ING de aflossing desondanks met rente op de Term Loan, in totaal ongeveer € 1,34 miljoen, ten laste van de RC-faciliteit. Daardoor wordt de kredietlimiet (van € 900.000) overschreden. Tien minuten later kondigt de rechtbank bij wijze van tijdelijke voorziening een afkoelingsperiode af, ingaande op 31 augustus 2026. ING wordt daarvan vervolgens om 18.25 uur in kennis gesteld.

De vennootschappen vorderen in kort geding dat ING het geïncasseerde bedrag terugstort en wordt verplicht om de kredietruimte onder de RC-faciliteit weer beschikbaar te stellen.

Zij stellen dat doel en strekking van de beschikking was om de aflossing op de Term Loan tegen te houden. ING was bovendien vóór de incasso bekend met het verzoek om een afkoelingsperiode. Volgens de vennootschappen moest ING daarom rekening houden met een eventuele afkondiging met terugwerkende kracht. Door de aflossing niet terug te draaien en

de kredietruimte te blokkeren, zou ING bovendien misbruik maken van haar bevoegdheid.

ING voert daartegen onder meer aan dat de afkoelingsperiode pas ná de aflossing is afgekondigd en dat zij toen nog niet over de afkondiging was geïnformeerd. Verder vormt de boeking volgens ING geen verhaal op vermogen van de vennootschappen. De Term Loan is ten laste van een reeds debet staande RC-faciliteit afgelost, waardoor slechts de vordering van ING onder die faciliteit is toegenomen. ING stelt ten slotte niet gehouden te zijn de vennootschappen verder te financieren.

De rechtbank overweegt dat onvoldoende aannemelijk is dat een bodemrechter zal oordelen dat aan de voorwaarden van artikel 376 lid 2 onder a Fw is voldaan, wat vereist is voor toewijsbaarheid van de vorderingen in kort geding. Een afkoelingsperiode werkt jegens een derde indien (a) deze is geïnformeerd over de afkondiging of (b) op de hoogte is van het feit dat een akkoord wordt voorbereid. Toen ING de aflossing incasseerde, was de afkoelingsperiode nog niet afgekondigd. Dat ING wist dat een verzoek om een afkoelingsperiode zou worden ingediend, betekent niet dat zij wist dat daadwerkelijk een akkoord werd voorbereid. Van ING kon evenmin worden verwacht dat zij vooruitlopend op de beslissing van de rechtbank handelde alsof de afkoelingsperiode al met terugwerkende kracht was afgekondigd.

Daarnaast is volgens de rechtbank de vraag of de aflossing überhaupt kwalificeert als 'verhaal' in de zin van artikel 376 lid 2 onder a Fw. De aflossing op de Term Loan is ten laste van de RC-faciliteit geboekt, waardoor de totale schuld van de vennootschappen aan ING per saldo gelijk bleef. Voorshands is daarom geen sprake van verhaal.

Ten slotte kan de afkoelingsperiode er volgens de voorzieningenrechter niet toe leiden dat ING wordt verplicht de vennootschappen verder te financieren of nieuw krediet te verstrekken. ING mocht aan verdere financiering de voorwaarde van aanvullende zekerheid verbinden. Mede omdat de bestaande zekerheden volgens ING ongeveer € 3,5 miljoen bedroegen tegenover een totale schuld van ongeveer € 11 miljoen, valt ook de belangenafweging in haar voordeel uit. ING handelt daarom niet in strijd met hetgeen van een redelijk handelend schuldeiser mag worden verwacht en maakt geen misbruik van bevoegdheid. De gevraagde voorzieningen worden afgewezen.

W.P.IJ. Overgoor, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:9298

Zaaknummer: C/13/793327 / KG ZA 26-788

Rechters: N.C.H. Blankevoort

Advocaten: F.D. Crul, mr. S. Zonneveld, K. Durlinger en O. Salah

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Curator is wel q.q. maar niet pro se aansprakelijk in verband met onrechtmatig beslag

De vordering waarvoor aanvullend beslag is gelegd door de curator, is afgewezen. De curator heeft daarom q.q. onrechtmatig gehandeld, maar heeft niet de Maclou-norm geschonden en is dus niet pro se aansprakelijk. De schadevergoedingsvordering wordt (ook q.q.) afgewezen, omdat het causale verband tussen de gestelde schade en het onrechtmatige beslag onvoldoende duidelijk is gemaakt.

De curator in het faillissement van Photonic Networks General Contractors B.V. heeft een voor het faillissement gelegd beslag ten laste van JD Infra Texel B.V. ('JD Infra') gehandhaafd en zelf aanvullend beslag gelegd. De vordering waarvoor het eerste beslag is gelegd, is toegewezen, de vordering waarvoor het aanvullend beslag is gelegd, is afgewezen. JD Infra vordert daarom een verklaring voor recht dat de curator zowel q.q. als pro se aansprakelijk is jegens haar in verband met onrechtmatige beslaglegging.

De rechtbank oordeelt dat de curator q.q. onrechtmatig heeft gehandeld, omdat de vordering waarvoor beslag is gelegd is afgewezen. De curator heeft niet pro se onrechtmatig gehandeld. Omdat de curator geen regel heeft geschonden, wordt het handelen van de curator getoetst aan de *Maclou*-norm. Dit houdt in dat wordt beoordeeld of de curator handelt zoals in redelijkheid mag worden verwacht van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzet verricht. Ook voor een deskundige was het lastig om te beoordelen welke afspraken precies waren gemaakt tussen partijen, zodat de curator niet in strijd met de *Maclou*-norm heeft gehandeld door het aanvullend beslag te leggen. Ook het feit dat de curator niet is ingegaan op een aanbod om een bankgarantie te stellen maar wel aanvullend beslag te leggen, is niet in strijd met de *Maclou*-norm.

Ondanks de q.q.-aansprakelijkheid van de curator wordt de schadevergoedingsvordering afgewezen, omdat JD Infra het causale verband tussen het onrechtmatige beslag en de gestelde schade onvoldoende duidelijk heeft gemaakt.

H.J. de Kloe, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:6605

Zaaknummer: C/16/605946 / HL ZA 26-26

Rechters: A. Blanke

Advocaten: M.H. van Hooft, A.J.A. Jansen en V. Terlouw

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Bedrijfstakpensioenfonds kan geen beroep doen op loongarantieregeling

Een bedrijfstakpensioenfonds is geen belanghebbende bij een aanvraag op grond van de loongarantieregeling. Het UWV heeft de aanvraag daarom terecht afgewezen.

Een bedrijfstakpensioenfonds heeft het UWV verzocht de betaling van pensioenpremies over te nemen van drie failliete vennootschappen op grond van hoofdstuk IV van de WW, de zogenoemde loongarantieregeling. De aanvraag is bij besluit afgewezen omdat het pensioenfonds geen belanghebbende is. In bezwaar en beroep is dit besluit in stand gelaten.

De Centrale Raad van Beroep (CRvB) oordeelt dat een pensioenfonds niet als belanghebbende kan worden aangemerkt bij een aanvraag op grond van de loongarantieregeling. Dat het UWV na toewijzing van een aanvraag van een werknemer onder de loongarantieregeling achterstallige pensioenpremies niet aan de werknemer maar rechtstreeks aan het pensioenfonds betaalt, maakt dat niet anders. Ook het feit dat een pensioenfonds wordt benadeeld als een werknemer verzuimt een aanvraag in te dienen omdat uiteindelijk wel pensioen wordt opgebouwd, leidt niet tot een ander oordeel.

H.J. de Kloe, oktober 2026

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 16-09-2026

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2026:1218

Zaaknummer: 24/2782 WW

Rechters: H.G. Rottier, S. Wijna en M.E. Fortuin

Advocaten: J. Kaldenberg

Wetsartikelen: 1:2 Awb en hoofdstuk IV WW

RECHTSPRAAK

Erfpachtcanon als bestaande of toekomstige vordering: uiteenlopende visies van pandhouder en curatoren

Als de erfpachtvorderingen kwalificeren als (voorwaardelijk) bestaande vorderingen, dan valt de erfpachtcanon over 2024 onder het pandrecht van pandhouder. Als de erfpachtvorderingen kwalificeren als toekomstige vorderingen, dan blokkeert het faillissement van pandgever de voltooiing van het pandrecht en valt de erfpachtcanon over het jaar 2024 in de boedel. De curatoren en pandhouder verschillen van mening hierover. De rechtbank concludeert dat er geen eenduidig antwoord kan worden gegeven.

De centrale rechtsvraag in deze procedure is of de erfpachtcanon over het jaar 2024, gelet op de faillissementsdatum van Land Equity, moet worden aangemerkt als een (voorwaardelijk) bestaande vordering waarop het pandrecht van Solid is komen te rusten, of als een toekomstige vordering die onbezwaard in de boedel van Land Equity is gevallen. Daarnaast speelt de vraag of artikel 3:9 lid 4 BW en/of het arrest *WUH/Emmerig q.q.* beslissend zijn voor de kwalificatie van erfpachtcanon in deze zaak. Hierover zijn eerder prejudiciële vragen gesteld aan de Hoge Raad: ECLI:NL:RBOBR:2026:5660 (INS-Updates 2026-0186).

Solid stelt dat zij via pandakten een rechtsgeldig pandrecht heeft op bestaande en toekomstige vorderingen van Land Equity en Certitudo Vastgoed II, waaronder de erfpachtcanon 2024. Primair vordert zij een verklaring voor recht dat die canon onder haar pandrecht valt en uitsluitend aan haar toekomt, met afdracht van ontvangen en toekomstige bedragen, wettelijke rente en incassokosten. Subsidiair vordert zij vergoeding uit ongerechtvaardigde verrijking omdat zij incassowerkzaamheden heeft verricht die de boedel hebben bevoordeeld.

De curatoren voeren aan dat de erfpachtcanon 2024 ten tijde van het faillissement van Land Equity nog niet opeisbaar was en daarom als toekomstige vordering onbezwaard in de boedel viel, zodat geen pandrecht tot stand kwam. Subsidiair betwisten zij de grondslag uit ongerechtvaardigde verrijking, stellen zij dat Solid heeft geaccepteerd dat zij de incasso zou

verrichten zonder vergoeding, en voeren zij aan dat een vergoeding van incassokosten in deze omstandigheden niet redelijk is.

De rechtbank constateert dat het kernpunt is of de erfpachtcanon over 2024 op de faillissementsdatum van Land Equity een toekomstige of (voorwaardelijk) bestaande vordering was, omdat dit bepaalt of het pandrecht van Solid daarop kon rusten of dat de canon onbezwaard in de boedel viel. De rechtbank bespreekt de uiteenlopende standpunten van partijen en hun verwijzingen naar wetsgeschiedenis, literatuur en rechtspraak, maar komt nog niet tot een definitief oordeel over de uitleg van artikel 3:9 lid 4 BW. De rechtbank noemt dat de door curatoren aangehaalde parlementaire geschiedenis en literatuur steun bieden aan een kwalificatie als toekomstige vordering tot opeisbaarheid. Tegelijkertijd betoogt Solid dat artikel 3:9 lid 4 BW niet beslissend is voor het ontstaansmoment van de erfpachtcanon en dat partijen daarvan mogelijk kunnen afwijken. De rechtbank laat deze discussie open en acht het nodig hierover prejudiciële vragen aan de Hoge Raad te stellen, omdat uit wet, wetsgeschiedenis en rechtspraak geen eenduidig antwoord volgt (r.o. 4.6-4.8).

Solid betoogt dat *WUH/Emmerig q.q.* niet op erfpachtcanon ziet en dat de regel uit dat arrest niet ruim genoeg is om een erfpachtcanon als toekomstige vordering aan te merken. De curatoren menen juist dat het arrest een algemene regel formuleert of althans analoog toepasbaar is op erfpacht. De rechtbank vat deze tegenstelling samen in r.o. 4.4.3 en 4.5.2 en merkt op dat partijen diep verdeeld zijn over de reikwijdte van het arrest en de relevantie voor erfpachtcanon. Omdat de zaak mogelijk grote gevolgen heeft voor de financieringspraktijk en de bestaande rechtspraak niet eenvormig is, legt de rechtbank aan de Hoge Raad voor of *WUH/Emmerig q.q.* rechtstreeks dan wel analoog toepasbaar is op erfpachtcanon (r.o. 4.8).

Solid beroept zich op deze lijn van rechtspraak ter ondersteuning van het standpunt dat de verbintenis tot betaling van erfpachtcanon al vóór faillissement uit de erfpachttaken voortvloeit en niet pas door handelen van de curator ontstaat. De curatoren stellen daartegenover dat die jurisprudentie een andere rechtsvraag betrof en bovendien een spiegelbeeldige situatie, waarin de erfpachter failliet was. De rechtbank erkent in r.o. 4.5.4 dat de aangehaalde uitspraken over een andere situatie gaan en daarom niet zonder meer beslissend zijn.

In r.o. 4.8 formuleert de rechtbank de vragen over de kwalificatie van de vordering, de betekenis van artikel 3:9 lid 4 BW, de mate van vrijheid van partijen en de (analoge) toepassing van *WUH/Emmerig q.q.* In de beslissing wordt daarom slechts een akte gevraagd over deze vragen en wordt iedere verdere beslissing aangehouden (r.o. 5.1-5.2).

De rechtbank beslist nog niet definitief of de erfpachtcanon over 2024 onder het pandrecht

van Solid valt. Zij komt tot het voorlopige oordeel dat de rechtsvraag niet zonder meer uit wet en rechtspraak kan worden beantwoord en stelt daarom prejudiciële vragen aan de Hoge Raad op grond van artikel 392 Rv. De procedure wordt aangehouden.

E. Ayerdem, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 04-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:6120

Zaaknummer: C-01-408352 - HA ZA 24-585

Rechters: Boekhorst, I. I. Boekhorst

Advocaten: B. Rikkert en A. Al-Musawi

Wetsartikelen: 6:119 BW en 3:9 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Turboliquidatie dag voor zitting, toch faillietverklaring

Een vennootschap is een dag voor de faillissementszitting geturboliquideerd. De rechtbank oordeelt dat onvoldoende duidelijk is geworden hoe het vermogen van de vennootschap is vereffend en spreekt toch het faillissement uit.

Een vennootschap waarvan een faillissement is aangevraagd, is een dag voor de zitting door de algemene vergadering ontbonden. De vennootschap zou op dat moment geen baten meer hebben, zodat de vennootschap door turboliquidatie is opgehouden te bestaan en niet failliet verklaard kan worden.

Tijdens de zitting is het ontbindingsbesluit toegelicht. Er is een balans overgelegd per 31 december 2025 met (vlottende) activa ter hoogte van bijna € 22.000, en een balans per 10 september 2026 zonder activa. De vennootschap heeft verklaard dat de activa in 2026 zijn verkocht en dat het personeel is betaald met de opbrengst. De rechtbank overweegt dat onduidelijk is wat met de vaste activa is gebeurd, dat de verkoop van de activa lastig is te rijmen met de stelling van de vennootschap dat zij nog bezig was opdrachten binnen te halen en dat de verkoop van de (vlottende) activa en besteding van de opbrengst niet met stukken is onderbouwd. Naar het oordeel van de rechtbank is het daarmee voldoende aannemelijk dat er nog baten (kunnen) zijn. Omdat aan de voorwaarden voor faillietverklaring is voldaan, spreekt de rechtbank het faillissement uit.

H.J. de Kloe, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:27211

Zaaknummer: C/09/708474 / FT RK 26/399 en C/09/26/332 F

Rechters: L. Mundt

Advocaten: G. Janssen en F.A. Alkilic

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoeken: pluraliteit volgt niet uit jaarrekening over 2024 en rechtbank benoemt geen deskundige

De rechtbank wijst een faillissementsverzoek af, omdat wordt betwist dat er meer schuldeisers zijn en de kortlopende schulden uit de jaarrekening over 2024 onvoldoende is voor het aannemen van pluraliteit. De rechtbank benoemt ook geen deskundige op grond van artikel 371 lid 4 Fw, omdat dit naar het oordeel van de rechtbank niet mogelijk is buiten een verzoek om aanwijzing van een herstructureringsdeskundige ex artikel 371 lid 1 Fw.

De curator van een vennootschap naar Duits recht verzoekt om de faillietverklaring van een Nederlandse bv. De aanvrager stelt een vordering te hebben van € 1,8 miljoen in hoofdsom. Dat de schuldenaar meerdere schulden onbetaald laat, zou blijken uit de gedeponeerde jaarrekening over 2024, waaruit blijkt dat de schuldenaar op dat moment ruim € 880.000 kortlopende schulden had.

De rechtbank wijst het verzoek af, omdat wordt betwist dat er sprake is van pluraliteit en het beroep op de kortlopende schulden uit de jaarrekening over 2024 onvoldoende is om pluraliteit van schuldeisers vast te stellen. Subsidiair heeft de aanvrager verzocht om de benoeming van een deskundige op grond van artikel 371 lid 4 Fw, omdat de schuldenaar geen inzicht in zijn vermogenspositie geeft. De rechtbank is van oordeel dat de mogelijkheid tot benoeming van een deskundige op grond van artikel 371 lid 4 Fw samenhangt met het verzoek tot aanwijzing van een herstructureringsdeskundige (art. 371 lid 1 Fw). Zonder een dergelijk verzoek kan niet op grond van lid 4 een deskundige worden aangewezen.

H.J. de Kloe, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:27712

Zaaknummer: FT RK 26/466

Rechters: D. de Loor

Advocaten: R. Ali, R.W.A. Brunninkhuis, T.V.J. Bil en H. Verweij

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 371 Fw

RECHTSPRAAK

Geen faillissementstoestand na stellen bankgarantie

In het midden kan blijven of summierlijk blijkt van het vorderingsrecht van de aanvrager. De vordering van de aanvrager is weliswaar vastgesteld door de rechtbank, maar tegen het vonnis van de rechtbank is hoger beroep ingesteld. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af omdat niet summierlijk is gebleken dat de schuldenaar in de faillissementstoestand verkeert. Niet is gebleken dat de vorderingen van de aanvrager en medeschuldeiser niet kunnen worden voldaan. Ook heeft de schuldenaar inmiddels een bankgarantie gesteld.

Een vennootschap vraagt het faillissement aan van een andere vennootschap. De vordering die aan het verzoek ten grondslag wordt gelegd, vloeit voort uit een earn-outregeling die is opgenomen in een vaststellingsovereenkomst. Niet alleen de aanvrager is schuldeiser van deze vordering, maar de schuldenaar is ook veroordeeld tot betaling van het verschuldigde bedrag van € 250.000 aan Invent I B.V.

De schuldenaar voert verweer. Hij heeft hoger beroep ingesteld tegen het vonnis waarbij Hij is veroordeeld tot betaling en is ervan overtuigd dat de vordering in hoger beroep zal worden afgewezen. Daarnaast verkeert de schuldenaar niet in de faillissementstoestand. In verband met het restitutierisico heeft hij niet betaald, maar inmiddels is wel een bankgarantie gesteld voor € 300.000 ten gunste van de aanvrager van het faillissement en Invent I B.V.

De rechtbank oordeelt dat in het midden kan blijven of summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van de aanvrager. De rechtbank is niet gebleken dat de schuldenaar de vordering niet kan betalen. Inmiddels is ook zekerheid gesteld voor de betaling van de vorderingen. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek daarom af.

H.J. de Kloe, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:12654

Zaaknummer: FT RK 26/475

Rechters: E.A. Vroom

Advocaten: M.N. Landzaad en W.E. Boogert

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Pandhouder is – na faillissement – niet bevoegd een schikking te treffen

ING treft als pandhouder van een vordering een schikking met de debiteur, waarbij zij de vordering gedeeltelijk kwijtscheldt. De Hoge Raad oordeelt dat de wettelijke inningsbevoegdheid van de pandhouder geen bevoegdheid tot kwijtschelding omvat. Partijen kunnen een andersluidend beding wel overeenkomen, maar dit heeft geen goederenrechtelijke werking en houdt dus geen stand in faillissement.

Een vastgoedvennootschap had ten gunste van ING Bank N.V. ('ING') onder meer een stil pandrecht gevestigd op haar huurvorderingen op Emtes Uitzendbureau B.V. ('Emtes'). ING maakte dit pandrecht in juni 2015 openbaar en werd daarmee inningsbevoegd. Op 14 maart 2018 ging de vennootschap failliet. Emtes weigerde ruim € 28.000 aan achterstallige huur te betalen wegens gebreken aan het gehuurde bedrijfspand. Op 1 november 2018 trof ING zonder instemming van de curator een schikking met Emtes, waarbij de huurvordering werd verminderd tot € 10.000.

ING beroept zich op haar algemene voorwaarden, waarin zij de bevoegdheid had bedongen om – bij de inning van verpande vorderingen – een schikking te treffen. De curator stelt dat ING daarmee onrechtmatig heeft gehandeld en vordert € 2.000 wegens een misgelopen boedelbijdrage. De rechtbank wijst de vordering van de curator af. Zij oordeelt dat ING en de pandgever rechtsgeldig waren overeengekomen dat ING zelfstandig schikkingen over verpande vorderingen mocht treffen. Hoewel deze bevoegdheid op grond van artikel 3:246 BW in beginsel bij de pandgever blijft, leidt de rechtbank uit de parlementaire geschiedenis af dat partijen hiervan mogen afwijken. Meer specifiek leidt zij dit af uit de formulering van de wetgever dat dergelijke bevoegdheden 'in het algemeen' (en dus niet: *altijd*) bij de pandgever behoren te blijven. Het hof gaat daar niet in mee en oordeelt dat de bedongen schikkingsbevoegdheid slechts contractuele werking heeft en op grond van artikel 7:424 lid 1 BW in verbinding met artikel 7:422 lid 1 onder a BW door het faillissement was geëindigd.

Anders gezegd: het hof oordeelt dat een dergelijk beding geen goederenrechtelijke werking heeft. ING was daarom volgens het hof niet bevoegd om zonder instemming van de curator de vordering gedeeltelijk kwijt te schelden. Het hof wijst de vordering van de curator toe en ING stelt cassatieberoep in.

De Hoge Raad overweegt dat de pandhouder op grond van artikel 3:246 BW na mededeling van het pandrecht bevoegd is nakoming van de verpande vordering te eisen en betalingen in ontvangst te nemen. Andere schuldeisersbevoegdheden, waaronder het geheel of gedeeltelijk kwijtschelden van de vordering, blijven bij de pandgever berusten. Deze bevoegdheidsverdeling berust op een bewuste keuze van de wetgever, omdat dergelijke handelingen de belangen van de pandgever diepgaand kunnen treffen. Het gesloten systeem van goederenrechtelijke rechten verzet zich ertegen dat partijen met goederenrechtelijke werking een bevoegdheid tot kwijtschelding aan het pandrecht toevoegen. De Hoge Raad verworpt het cassatieberoep.

S.J. van den Boogert, oktober 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-10-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1595

Zaaknummer: 25/02209

Rechters: H.M. Wattendorff, C.E. du Perron, F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide en M.J. Kroeze

Advocaten: B.T.M. van der Wiel en A. Stortelder

Wetsartikelen: 3:246 BW, 7:424 BW en 7:422 BW

RECHTSPRAAK

Hoe ver reiken de rechten van een pandhouder op vermogensbestanddelen van een failliet, vóór en na de faillissementsdatum?

Een doorstarter koopt verpande activa uit een faillissementsboedel en gaat zelf failliet. De curator stelt dat de gesepareerde opbrengst en de betalingen aan de pandhouder vóór faillissement in de boedel vallen. Ook houdt zij de bestuurder aansprakelijk en roept zij de pauliana in.

Sandwich Fashion Company B.V. ('Sandwich III') kocht bij de tweede doorstart van de Nederlandse tak van een retailconcern de activa uit de boedel van haar failliete voorganger ('Sandwich II'). Die activa waren verpand aan de concernfinanciers. Partijen spraken af dat zij de afwikkeling van de pandrechten in een afzonderlijke overeenkomst zouden regelen. De afspraak die is gemaakt, is dat Sandwich III in verband met de pandrechten een vergoeding zou betalen voor de verpande activa, bestaande uit de opbrengst van de verpande activa verminderd met de gemaakte kosten.

Na een reeks contractsovernames werd uiteindelijk WomFam B.V. ('WomFam') pandhouder. Later verpandde Sandwich III ook haar NOW- en TVL-vorderingen aan WomFam. Op 14 februari 2023 werd Sandwich III failliet verklaard. De curator stelt onder meer dat de betalingen die WomFam vóór het faillissement ontving en de gesepareerde opbrengst in de boedel vallen. Volgens de curator kan WomFam bovendien geen aanspraak maken op wat debiteuren van Sandwich III na het faillissement hebben betaald. De curator stelde ook de bestuurders aansprakelijk, stelde paulianavorderingen in en vorderde betaling van het saldo van een rekening-courant. De rechtbank heeft deze vorderingen beoordeeld in een tussenvonnis (ECLI:NL:RBZWB:2026:8750) en een eindvonnis (ECLI:NL:RBZWB:2026:8751). In deze samenvatting worden beide vonnissen geïntegreerd behandeld.

Eerst de NOW- en TVL-vorderingen van voor het faillissement. In lijn met eerdere rechtspraak, waaronder die van de Hoge Raad, oordeelt de rechtbank dat de NOW- en TVL-vorderingen overdraagbaar en dus verpandbaar zijn, in ieder geval voor zover zij vóór de faillissementsdatum zijn ontstaan. Een geldig pandrecht betekent echter nog geen voorrang.

Sandwich III had de voorschotten op de NOW- en TVL-vorderingen zelf geïnd. Daardoor gingen eventuele stille pandrechten op die vorderingen teniet, zonder dat zij op de geïnde bedragen kwamen te rusten. Ook het openbaar pandrecht bood WomFam geen uitkomst. Na de mededeling aan de RVO was alleen WomFam bevoegd om te innen, maar Sandwich III had het TVL-voorschot zelf ontvangen, en niet was gebleken dat WomFam daarvoor toestemming had gegeven.

Dan de NOW- en TVL-vorderingen die de curator na het faillissement ontving. Beslissend daarbij is wanneer de verpande vordering is ontstaan. De aanspraak op deze vorderingen ontstond pas nadat de curator de gegevens voor de definitieve vaststelling had aangeleverd. Daarvoor bestond er geen vordering onder opschortende voorwaarde, en evenmin een vordering waarvan alleen de omvang nog moest worden bepaald. De rechtbank oordeelt dat WomFam geen pandrecht heeft op deze vorderingen, en om dezelfde reden wordt ook de incidentele vordering van WomFam om ze te separeren afgewezen.

Ook voor de overige activa levert het geldige pandrecht WomFam weinig op, vanwege het accessoire karakter daarvan. WomFam mocht de vorderingen van Sandwich III op haar debiteuren alleen innen voor zover dat nodig was om haar eigen vordering te verhalen. WomFam moet het bestaan en de omvang van die vordering stellen en bewijzen. Die vordering is bovendien begrensd: hoewel partijen later afspraken dat ook de opbrengst van nieuwe voorraad voor de vergoeding mocht worden gebruikt, kan WomFam ten hoogste aanspraak maken op de opbrengst van de oorspronkelijk verpande activa uit de boedel van Sandwich II, verminderd met de verkoopkosten. WomFam kon de waarde van die activa niet onderbouwen. Dat komt voor haar rekening, omdat zij contractueel het recht had de administratie van Sandwich III te controleren. De gesepareerde opbrengst en de debiteurenbetalingen na het faillissement komen daarom toe aan de boedel.

Anders ligt het voor de betalingen die WomFam voor het faillissement ontving. Die betalingen vonden hun rechtsgrond in de afspraken over de vergoeding, en de curator had onvoldoende weersproken dat de oorspronkelijk verpande voorraad minstens het betaalde bedrag waard was. Van onverschuldigde betaling is daarom geen sprake: deze betalingen blijven in stand.

Ook de overige vorderingen van de curator, onder meer wegens onbehoorlijk bestuur, op grond van de pauliana en op een groepsvennootschap, slagen niet.

Wat de bestuurdersaansprakelijkheid betreft, had Sandwich III nooit een jaarrekening gepubliceerd en ook haar boekhoudplicht geschonden. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW stond daardoor onbehoorlijke taakvervulling vast en werd vermoed dat die een belangrijke oorzaak van het faillissement was. De bestuurder weerlegde dat laatste vermoeden door

aannemelijk te maken dat andere omstandigheden, zoals de coronacrisis en het stopzetten van de financiering, een belangrijke rol speelden. Vervolgens maakte de curator niet aannemelijk dat de onbehoorlijke taakvervulling toch mede een belangrijke oorzaak was, mede gelet op de ruime beleidsvrijheid van een bestuurder en de concernverhoudingen waarbinnen hij werkte. Het bestuur is daarom niet aansprakelijk voor het boedeltekort.

Ook de paulianaberoepen falen: deels waren de handelingen verplicht of geen rechtshandeling van Sandwich III, en voor het overige is benadeling of een begunstigingsoogmerk onvoldoende onderbouwd. Het beroep op (ver)nietig(baar)heid van besluiten ex artikel 2:14 of 2:15 BW in verband met een tegenstrijdig belang faalt eveneens, omdat de enkele mogelijkheid van een tegenstrijdig belang niet volstaat. Evenmin is het geheel van transacties onrechtmatig: het is niet ongebruikelijk een onderneming vanuit een faillissement door te starten en daarbij de rechten van de pandhouder te respecteren.

Tot slot stelde de curator dat Sandwich III een aanzienlijke rekening-courantvordering zou hebben op een groepsvennootschap. Sandwich III betaalde de vergoeding voor de financier op de bankrekening van de groepsvennootschap en kon deze bedragen volgens de afspraak weer als krediet voor haar werkkapitaal gebruiken. Omdat de curator onvoldoende had betwist dat het om een (geldige) kredietconstructie ging, is ook deze vordering afgewezen.

Al met al oordeelt de rechtbank dat de boedel gerechtigd is tot de gesepareerde opbrengst van verkochte voorraden en inventaris van € 810.000 en tot de opbrengst van na datum faillissement geïnde debiteuren. De overige vorderingen worden afgewezen en de proceskosten worden gecompenseerd. De curator heeft een aantal gedaagden in rechte betrokken tegen wie alle vorderingen zijn afgewezen. De curator wordt ten aanzien van die gedaagden veroordeeld in de proceskosten.

M. Pinar, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 09-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:8751

Zaaknummer: C/02/416590 / HA ZA 23-632 (E)

Rechters: R.T. Hermans, H.E. Goedegebuur en A. Vogelzang

Advocaten: S.E.L. van Kerkhof, M.C.J. Oonk-Pallandt, mr. I.F.M. Lakwijk en J.A. van der Meer

Wetsartikelen: 42 Fw, 47 Fw en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Middellijk bestuurder persoonlijk aansprakelijk voor onttrekking zonder rechtsgrond via rekening-courant

DGA is als middellijk bestuurder persoonlijk aansprakelijk jegens de curator, omdat hij B.V. 5 zonder rechtsgrond € 205.324,21 aan de failliete vennootschap liet onttrekken via verrekening in rekening-courant.

De vennootschap exploiteerde een kaakchirurgische kliniek. In januari 2017 verkocht B.V. 2 haar aandelenbelang van 73,8% aan B.V. 5, waarvan B.V. 7 enig aandeelhouder was. Gedaagde is DGA van B.V. 7. Volgens de koopovereenkomst was B.V. 5 de helft van bepaalde nabetalingen van zorgverzekeraars (begroot op circa € 200.000) aan B.V. 2 verschuldigd, waarbij de vennootschap de betaling namens B.V. 5 verricht.

Op 2 januari 2018 bracht B.V. 5 de vennootschap € 217.800 (inclusief btw) in rekening. Deze factuur werd verrekend in de rekening-courant tussen de vennootschap en B.V. 5. Voor € 10.483,79 is volgens de curator wel een tegenprestatie geleverd, daarom blijft dit deel buiten beschouwing. Op 26 februari 2019 is de vennootschap failliet verklaard. In een procedure van B.V. 2 tegen gedaagde en B.V. 7 is een regeling getroffen waarbij de gedaagde € 25.000 betaalde tegen finale kwijting over en weer, waarbij die finale kwijting niet alleen gold tussen B.V. 2, gedaagde en B.V. 7, maar ook B.V. 5 omvatte.

Bij proces-verbaal van 14 april 2022 veroordeelde de rechtbank Amsterdam B.V. 5 tot terugbetaling van € 207.316,21 aan de boedel wegens onverschuldigde betaling. Na uitblijven van betaling stelde de curator gedaagde persoonlijk aansprakelijk en vordert hij (i) betaling van € 207.316,21, vermeerderd met wettelijke rente, aan de boedel, (ii) betaling van de buitengerechtelijke kosten van € 2.811,58, vermeerderd met wettelijke rente en (iii) veroordeling van gedaagde in de proceskosten.

Het gaat in deze zaak om de vraag of gedaagde als (middellijk) bestuurder van B.V. 5 persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt, omdat B.V. 5 op de rekening-courant met B.V. 1 een bedrag van € 207.316,21 in mindering heeft gebracht.

De rechtbank verwerpt eerst de verweren van gedaagde. Het beroep op rechtsverwerking (art. 6:2 lid 2 BW) faalt. Hiervoor is vereist dat de curator zich heeft gedragen op een wijze die naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onverenigbaar is met het alsnog geldend maken van zijn recht. Enkel tijdsverloop is onvoldoende. Er moeten bijkomende omstandigheden zijn waardoor gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat de curator zijn aanspraak niet meer geldend zou maken of gedaagde onredelijk in zijn positie is benadeeld. Hiervan is niet gebleken. Integendeel, de curator heeft in 2020 en 2021 om onderbouwing van de factuur gevraagd en B.V. 5 meermaals tot betaling gesommeerd, zodat gedaagde een 'gewaarschuwd man' was. Ook het beroep op de klachtplicht (art. 6:89 BW) faalt, nu deze in een onrechtmatigedaaadprocedure slechts geldt indien de vordering is gericht tegen de schuldenaar en berust op feiten waaruit tevens volgt dat de prestatie ondeugdelijk was, waarvan hier geen sprake is.

De rechtbank oordeelt dat aan het proces-verbaal van 14 april 2022 geen gezag van gewijsde toekomt (art. 236 lid 1 Rv), omdat gedaagde daarin niet in privé partij was. Van een geding tussen dezelfde (materiële) partijen is daarom geen sprake. Evenmin gelden de uitlatingen van B.V. 5 als gerechtelijke erkenning (art. 154 Rv), nu deze slechts werking hebben in het geding waarin zij zijn gedaan.

De rechtbank stelt voorop dat in beginsel alleen de vennootschap aansprakelijk is. Een bestuurder is slechts persoonlijk aansprakelijk indien hem een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. Absolute zekerheid over het bestaan van de verplichting is daarvoor niet vereist, voldoende is dat de bestuurder daarmee ernstig rekening had moeten houden.

Gedaagde stelt dat B.V. 5 op grond van de koopovereenkomst € 100.000 mocht verrekenen. Op basis van een taalkundige uitleg en hetgeen partijen redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten, oordeelt de rechtbank dat B.V. 5 en niet de vennootschap verplicht was aan B.V. 2 te betalen. Dat de betaling via de vennootschap liep, maakt dit niet anders. Nu B.V. 5 het bedrag nooit aan B.V. 2 heeft betaald en de vennootschap daarvoor geen tegenprestatie ontving, ontbrak een rechtsgrond. De finale kwijting uit de regeling met B.V. 2 maakt dit niet anders: de vennootschap valt daarbuiten, omdat op haar nooit een betalingsverplichting jegens B.V. 2 heeft gerust waarvoor kwijting kon worden verleend. De vennootschap is door de regeling dan ook niet bevoordeeld. Door B.V. 5 € 100.000 aan het vermogen van de vennootschap te laten onttrekken, handelde gedaagde onzorgvuldig en treft hem een persoonlijk ernstig verwijt. Hij is daarom € 100.000 exclusief btw aan de boedel verschuldigd.

Voor het resterende bedrag van € 71.335,71 voert gedaagde aan dat deze kosten grotendeels ten behoeve van de vennootschap zijn gemaakt. De rechtbank volgt hem daarin slechts voor € 1.992 aan rechtsbijstandskosten in een geschil met een chirurg. De schikkingsbetaling van €

25.000 was reeds verwerkt in de € 100.000, terwijl de rechtsbijstandskosten in het geschil met B.V. 2 (€ 14.208,52) en de kosten van een benefietdiner (€ 7.260) de vennootschap niet hebben bevoordeeld. Daarmee bestond slechts voor € 1.992 een rechtsgrond.

De rechtbank oordeelt dat gedaagde wist, althans behoorde te begrijpen, dat de onttrekkingen de vennootschap zouden benadelen. Daarmee heeft hij gehandeld in strijd met zijn persoonlijke zorgplicht en is hij aansprakelijk uit onrechtmatige daad.

De rechtbank veroordeelt gedaagde tot betaling van € 205.324,21, vermeerderd met wettelijke rente vanaf 2 januari 2018, € 2.801,62 aan buitengerechtelijke kosten en € 6.049 aan proceskosten. Het vonnis is uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

D.R.C. Smit, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 09-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:9652

Zaaknummer: C/03/346644 / HA ZA 25-459

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Advocaten: M. Woisch, H.P.M. van Woensel en L. Somhorst

Wetsartikelen: 6:2 BW, 6:89 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Akkoord in surseance vastgesteld als ware het aangenomen

De rechter-commissaris stelt een akkoord op grond van artikel 268a Fw vast als ware het aangenomen. Hoewel de tegenstemmende schuldeisers het overgrote deel van de schuldenlast vertegenwoordigen, hebben zij gelet op hun verwachte uitkering bij vereffening in redelijkheid niet tot weigering van het akkoord kunnen komen.

Aan Noor Groningen V.O.F. en haar vennoten is voorlopige surseance van betaling verleend. Zij bieden hun schuldeisers een akkoord aan waarbij de bevoorrechte schuldeisers volledig worden voldaan en de concurrente schuldeisers over bedragen tot en met € 500 volledig en over het meerdere 25% ontvangen. Van de 26 schuldeisers stemmen 23 voor het akkoord. Omdat de tegenstemmende schuldeisers het overgrote deel van de schuldenlast vertegenwoordigen, is niet voldaan aan de in artikel 268 Fw genoemde eisen voor het aannemen van het akkoord. De schuldenaren verzoeken de rechter-commissaris het akkoord op grond van artikel 268a Fw vast te stellen als ware het aangenomen.

De rechter-commissaris overweegt dat bij de vraag of de tegenstemmende schuldeisers in redelijkheid tot hun weigering hebben kunnen komen, in het bijzonder gewicht toekomt aan een vergelijking tussen hun positie onder het akkoord en hun positie bij vereffening van de boedel. Bij afwijzing van het akkoord zal naar verwachting het faillissement van de vof volgen en een schuldsaneringsregeling van de vennoten. De concurrente schuldeisers zullen in dat geval naar verwachting een lagere uitkering ontvangen dan onder het akkoord. Bovendien is de uitkering onder het akkoord gegarandeerd en vindt deze op korte termijn plaats.

Een van de tegenstemmende schuldeisers voert onder meer aan dat niet is gebleken dat het bedrag onder het akkoord het maximaal haalbare is. De rechter-commissaris overweegt dat niet vereist is dat de derde tot het uiterste van zijn financiële mogelijkheden bijdraagt. Het gaat erom dat aannemelijk is dat het akkoord, gelet op de beschikbare middelen en mogelijke opbrengsten, een maximaal redelijkerwijs haalbaar resultaat voor de schuldeisers biedt. Van een reële en voldoende onderbouwde mogelijkheid om een hoger bedrag voor de schuldeisers

beschikbaar te krijgen, is voorts niet gebleken.

De rechter-commissaris oordeelt dat de tegenstemmende schuldeisers in redelijkheid niet tot weigering van het akkoord hebben kunnen komen en stelt het akkoord vast als ware het aangenomen.

N. Gamliël, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 28-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:4089

Zaaknummer: S.18/26/1202-1203-1204

Rechters: M.C. Groenewegen

Advocaten: J.J. Reiziger

Wetsartikelen: 268a Fw en 268 Fw